

Kaks ma pannen paikale, omma isfale ja omma pisisukse wennale.

Jürri. Mitümmal! Mitümmal! pai Mia! ellaks so omma weel, siis peaks teinma ka üht ossa sama, agga ma woin kül temma ossa wotta, aitümmal!

Mia. Jah! wist! pai Jürrikennne! ma mõtlesin kül ka sedda, agga ta on surnud. Woiksin ma tedda ülles ärratada, heamelega tahhaksin ma kolm päwa sõmatta ja jomatta olla. Oh! mo armas emma!

Jürri. Ärra nutta mitte Miakenne! Ennä! mis kennad sured semed ouna sees on! ons sulle ka monningad?

Mia. Kaks tükki!

Jürri. Anna mulle pai Mia! puisrame teised ka wälja!

Mia. Säh! mis sa nendega tahhad tehha

Jürry. Mis muud, ma pannen neid seia mo pisisukse aeda mahha, siis kaswa-

wad nemmad sureks ouna puuks ülles, ja kandwad mulle ka eddespidi nisuggused sured ounad, ja kül hull, siis ma annen sulle ükskord jälle ounad, kui nemmad on küpsseks sanud.

Mia. Jah! wist! se on tõssi!

Lapsed wõtsid kätte, ja teggid ouna semet mahha. Teisel kewwadel tousid nemmad ülles, ja kaswasid kennaste. Jürri isfa näggi need nored ouna puud, ja kitis omma poega wägga. Poisikenne wastas: armas taatikenne, kui se üks nisuggune kenna ja suur assi on, mis ma mängides teggin, miks pärrast ey olle sinna sedda mitte ammo jubba teinud, siis saaks jo meile nüüd kül ouna puud olla? Jesa õhkas ja ütles: olleksin minna lapse põlwest ni tarf olnud, siis olleks se nenda; agga ma mängisin teist wisi. Kui ma wannemaks sain, siis ma murretsefin agga tubbaka eest. Wimaks ma sain perremehheks, noh! siis olli, tõ ja murre muidogi kül, ja ma